

РЕШЕНИЕ

№ 257

гр. Велико Търново, 11.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ИЛИЯНА ПОПОВА

Членове: ГАЛЯ МАРИНОВА
МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от МАЯ ПЕЕВА Въззивно търговско дело № 20214001000230 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 10 от 14.05.2021 г. по т.д. № 76/2020 г. Окръжен съд Ловеч е отхвърлил предявените от С. Р. К. против „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД искове за заплащане на сумата 60000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания от телесни увреждания вследствие на ПТП, настъпило на 19.11.2019 г. в гр. София по вина на К. Б. Я., при управление на лек автомобил Опел Корса, със сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.01.2020 г. до окончателното изплащане, като неоснователни и недоказани. Присъдени са разноски.

Против постановеното решение е постъпила въззивна жалба от С.К. с доводи за неговата неправилност, необоснованост и противоречие с материалния закон. В разрез със събраните гласни доказателства съдът приема, че жалбоподателката е преминала пътното платно на червен светофар, като от свидетелските показания се установява, че когато тя е

тръгнала да пресича светофарът е светел зелено, а впоследствие се е сменил, като ударът е станал на пешеходната пътека. Противоречиви са показанията по отношение на скоростта, с която се е движил водачът, като е останал неизяснен и въпросът за поведението му непосредствено след удара. В обжалваното решение съдът е коментирал единствено вината на жалбоподателката, която с поведението си е нарушила правилата за движение по пътищата, но не се споменава за вината на водача на лекия автомобил, предвидена в чл. 119, ал. 13ДвП. Заключение на медицинската експертиза е прието едностранно, като от направената рентгенова снимка е установена фрактура на носа. Причината за отказ от хоспитализация е липсата на средства, тъй като пострадалата не е здравно осигурена. Не е обсъждана медицинската документация и епикризата от неврологично отделение, от които се установява травмата на главата и мозъчното сътресение. Не са обсъдени показанията на свидетелите относно здравословното състояние на пострадалата след произшествието, като не е отчетено, че тя е имала главоболие, търпяла е силни болки, повръщала и само с помощта на близките си ставала от леглото, което състояние е в причинна връзка с претърпяното ПТП. С оглед на това се сочи, че е доказана пряката и непосредствена връзка от извършеното спрямо жалбоподателката непозволено увреждане от описаното ПТП, а размерът е съобразен със социално икономическите условия в страната.

Отправено е искане решението да бъде отменено като неправилно и необосновано, и вместо него бъде постановено друго, с което бъдат уважени изцяло предявените искове, ведно с направените разноски.

В срока за отговор насрещната страна „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД заема становище за неоснователност на постъпилата жалба, като развива подробни съображения.

Настоящият състав, като взе предвид наведените в жалбата оплаквания, становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При извършване на проверката по чл. 269 ГПК настоящият състав

констатира, че оспореното съдебно решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановено е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, с разбираемо изложени аргументи, подписано от председателя на състава. При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че съдебното решение е допустимо, поради което следва да пристъпи към решаване на спора по същество, съгласно чл. 271, ал. 1 ГПК.

В исковата си молба С. Р. К. твърди, че на 19.11.2019 г., около 14,50 часа, К. Б. Я., който управлявал лек автомобил Опел Корса, движещ се по бул. Проф.д-р Иван Странски от бул. Симеоновско шосе, към ул. В. А. в гр. София, в района на магазин Кауфланд на маркирана пешеходна пътека реализира ПТП с пресичащата от ляво на дясно спрямо посоката му на движение, на червен сигнал на работещата в автоматичен режим светофарна уредба, вследствие на което блъска движещата се по пътя С. Р. К., реализирайки ПТП с материални и неимуществени вреди. За автомобила има застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответното застрахователно дружество, валидна за периода от 12.01.2019 г. до 11.01.2020 г. Вследствие на удара по автомобила има видими щети, а пострадалата пешеходка С. Р. К. била с първоначална диагноза „фрактура на носа“. Спешно била закарана в УМБАЛ „Света Анна“, гр. София, където констатирали фрактура на носа, но пострадалата отказала хоспитализация. На 04.12.2019 г. след силно главоболие постъпила на лечение в МБАЛ „Проф.д-р Параскев Стоянов“, гр. Ловеч, където престояла три дни, с диагноза травма на главата, мозъчно сътресение. К. и към момента търпи много болки и страдания вследствие на реализираното ПТП и от удара едва не загубила живота си, разбивайки с главата си панорамното стъкло на МПС. На 06.01.2020 г. подала до ответното дружество претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, но в тримесечния срок не успели да се споразумеят със застрахователя за заплащане на обезщетение за причинените неимуществени вреди. С оглед на тези обстоятелства счита, че справедлив размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди би бил сумата от 60000 лв., която претендира с настоящия иск, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 06.01.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

С отговора на исковата молба искът се оспорва с няколко основни възражения: оспорва се наличието на противоправно поведение и вина на

застрахования водач; оспорва се причинната връзка между твърдяните телесни увреждания от ищцата и настъпилото на 19.11.2019 г. произшествие; при условията на евентуалност, ако се приеме, че е налице основание за ангажиране отговорността на застрахователя, е направено възражение за прекомерност на претендираното обезщетение, както и е направено възражение за съпричиняване на вредите от ищцата, изразяващо се в това, че тя е пресякла пешеходната пътека внезапно, тичайки между автомобилите, на червен сигнал за пешеходците на работещата в автоматичен режим светофарна уредба. Освен това, непосредствено след ПТП ищцата е отказала хоспитализация и лечение, с което е допринесла за увеличаване на продължителността на периода за възстановяване. Оспорва се началния момент на лихвата за забава.

За да отхвърли предявеният иск решаващият състав е приел, че презумпцията за вина на застрахования водач е оборена от ответника, а нарушаването на правилата за движение по пътищата от страна на ищцата е основната причина за настъпване на ПТП – тя е навлязла внезапно в платното за движение, при ограничена видимост, без да се съобрази с приближаващите превозни средства, неспазвайки светлинните сигнали. Не са категорично установени твърдяните в исковата молба увреждания и причинната връзка между тях и деликта.

Настоящият състав намира, че формираната и изложена в мотивите на решението на първоинстанционния съд фактическа обстановка е пълна, правилна и кореспондираща със събрания доказателствен материал. От Констативен протокол № К-681 от 19.11.2019 г. се установява, че на 19.11.2019 г. около 14,50 часа лек автомобил Опел корса, с рег. № Е58****, управляван от водача К. Б. Я., се е движил по бул. Проф.д-р Иван Странски от бул. Симеоновско шосе към ул. В. А. в гр. София и в района на магазин Кауфланд, на маркирана пешеходна пътека реализира ПТП с пресичащия отляво надясно спрямо посоката на движение на автомобила на червен сигнал на работещата в автоматичен режим светофарна уредба пешеходец С. Р. К.. На водача на МПС и на пешеходката са съставени наказателни постановления. К. е откарана в УМБАЛ „Света Анна“ в ЦСМП, където е поставена начална диагноза – счупване на носни кости, като в листа за преглед на пациент е посочено, че тя отказва да ѝ бъде взета кръв и да бъде

диагностично уточнена, отказва хоспитализация. Посочено е още, че е пострадала от ПТП, без загуба на съзнание. Представена е епикриза от МБАЛ „Проф.д-р Параскев Стоянов“, гр. Ловеч, Неврологично отделение, от която се установява, че тя е била на болнично лечение за периода от 04.12.2019 г. до 06.12.2019 г., с диагноза: травма на главата, мозъчно сътресение. Постъпила е с оплакване главоболие, неспокойствие и тръпнене в крайниците, като ѝ е приложено медикаментозно лечение. При извършена рьо-грама на череп не са забелязани травматични промени. Приложен е амбулаторен лист от преглед при офталмолог от 09.12.2019 г., където са констатирани проблеми в очния статус и е назначено лечение.

Не се оспорва обстоятелството, че към момента на ПТП за лек автомобил Опел Корса е имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество.

По отношение на механизма на ПТП са изслушани свидетелски показания. Св. Л. В. П., първи братовчед на пострадалата, е очевидец на инцидента. В деня на произшествието сменял гуми в близкия сервиз, пиел кафе отпред. Ищцата се отбила при него, след което тръгнала да пресича. Свидетелят бил до светофара и когато К. предприела пресичането той бил на зелено, като някъде на два, три или пет метра светнал в жълто. Свидетелят чул тласък, защото я ударила кола. Там била и дъщерята на К.. Автомобилът продължил да се движи и свидетелят тичал след него, за да запише номера. Водачът спрял на 100 метра, слезъл от колата, събрали се хора. Светла била цялата в кръв, крещяла, свидетелят я взел в ръцете си и седнали в близост до кабинка на застрахователна фирма. Дошла линейка и я откарали към болницата.

Св. Р. Р., дъщеря на ищцата, е присъствала също на инцидента. Разказва, че била с майка си на въпросната дата, тръгнали за закуски и майка ѝ тръгнала да пресича на пешеходната пътека на зелен светофар. Една кола минала много силно и я ударила. Преди това се видели с Л. В., той си правел гумите на буса там и бил на 5 метра от светофара. Свидетелката взела пострадалата, сложила я на тревата, а Л. В. започнал да се кара с шофьора защо не е спрял. По цяла вечер К. не спяла, повръщала, главата я боляла, носът ѝ бил счупен. Отказала да остане в болница, защото се страхува. При удара се счупило стъклото и фара на колата. След това се възстановявала 6 –

7 месеца, главата много я боляла, повръщала, викала постоянно.

Св. К. Я. е водачът на автомобила, ударил ищцата. Разказва, че в деня на инцидента по обяд пътувал по Симеоновско шосе и се канел да завие към Студенски град. Описва мястото на произшествието - пред магазин Кауфланд, на Т-образно кръстовище, със светофарна уредба. Той се движил по булеварда, като магазин Кауфланд се намирал отдясно спрямо неговата посока на движение. Пътните платна са три, като в неговата посока платното е едно, а насрещните платна за движение са две, предвид близкото кръстовище с бул. Симеоновско шосе. На светофара има пешеходна пътека. Той карал автомобила на зелен за него сигнал, със скорост 25-30 км/ч, тъй като там имало ограничение 40 км/ч. В неговата посока на движение нямало колона, но той не бил първа кола на светофара, пред него имало друг автомобил, който продължил напред. Отляво на него имало коли, които изчаквали, за да не запълват кръстовището. Измежду тези коли отляво на неговия автомобил изскочила ищцата, преди пешеходната пътека, като свидетелят не могъл да я види. Видял я, след като я ударил, веднага набил спирачки, уплашил се. Преместил колата наблизко на автобусна спирка, за да не пречи на движението, и отишъл да види пострадалата дали е добре. Тя не му отговорила, викала нещо, свидетелят не разбрал какво. Доколкото успял да види, пострадалата държала дете за ръка. Категоричен е, че светлините на светофара не били премигващи, светело зелено за него, като този светофар мисли, че е с по-продължителен сигнал. След като за него е светело зелено, за нея би трябвало да е червен сигнала.

Очевидец на произшествието е и св. Г. П.. Той е бил на отсрещния тротоар срещу магазин Кауфланд и се движил в посока към хотел Макси. Момчето с колата се движело в посока Студентски град. В момента, когато свидетелят е минавал, е светел зелен светофар за момчето, в същия момент откъм храстите изскочила жената тичешком и скочила върху капака на момчето, като нито е имало зелен светофар за нея, нито е пресякла на пешеходна пътека. Пешеходната пътека била 30 метра по-надолу. Жената не е направила опит да се огледа за автомобили. Според свидетеля скоростта на автомобила е била не повече от 40 – 50 км/ч. Отдалече свидетелят видял, че жената има подутина и хематом на окото.

Пряк очевидец е бил и свидетелят Х. Х. Той се движил с автомобила

си по бул. Проф.д-р Иван Странски, в посока бул. Симеоновско шосе. Бил спрял в колона от коли, тъй като било станало задръстване между двата светофара. Автомобилът, с който станал ударът, се движел срещу него в насрещното платно. Свидетелят ясно си спомня, че пред неговата кола преминали въпросните пострадалата и дъщеря ѝ, докато е спрял. Те спрели пред неговата кола, тъй като минавали между колите, след което се огледали и изведнъж тръгнали на прибежки да пресичат улицата. Тогава станал удара. За пешеходците светофара светел червено. Пешеходната пътека била по – назад, на около 3 – 4 метра. Според свидетеля, скоростта на движение на автомобила, който ударил пострадалата, била до 50 км/ч. Според него също шофьорът не е имал никаква видимост и не е могъл да ги избегне. Това се е случило на 1 метър от свидетеля и той детайлно си спомня случилото се. Видял, че жената изхвъркнала, преметнала се и паднала на платното. Водачът на автомобила отбил по-надолу. Свидетелят продължил след това, но се върнал, тъй като бил най-прекия свидетел и ако се наложи да даде показания, да остави телефона си. Възприел жената, че била изтеглена на тревичката встрани, имала кръв. Прямо свидетеля жената пресякла отдясно наляво, и държането ѝ по време на пресичането било странно, хаотично.

Въз основа на събраните доказателства е изготвена съдебно автотехническа експертиза. Според вещото лице основна причина за настъпване на ПТП е внезапната поява на пешеходката встрани от пешеходна пътека, зад препятствие /спрели автомобили/, при забранителен сигнал – червена светлина за пешеходци и разрешен зелен светофар за движещите се автомобили по бул. Проф.д-р Иван Странски. Според вещото лице, от удара и спецификата на лекия автомобил /с ниска предна част/, тялото на пешеходеца е качено на предния капак, носено известно време, през която тялото се извърта с лице към автомобила, продължава да се плъзга и достига с глава предно обзорно стъкло, като го счупва. От инерционните сили, действащи на тялото на пешеходката, то пада вдясно от автомобила, който след като продължава известно време движението си напред, спира. От удара по автомобила има побитост на преден капак и счупено предно обзорно стъкло. Според деформациите на автомобила и мястото на достигане на главата на пострадалата по предната му част и предното обзорно стъкло, вещото лице заключава, че скоростта на автомобила е била между 48 и 72 км/ч. С оглед на това, че стъклото е счупено в долната му част, вещото лице приема, че

скоростта е по-близо до долната граница. Вещото лице изчислява опасната зона за спиране при скорост 50 км/ч и при скорост 60 км/ч. В първия случай опасната зона за спиране е 36,3 м, а във втория – 43,7 м. При дадените показания на св. Х., че ищцата е спряла пред неговия автомобил и се е огледала, вещото лице приема, че тя е имала пряка видимост към приближаващите я откъм Симеоновско шосе автомобили. Тя е имала възможност да предотврати ПТП, ако е била в зоната на пешеходната пътека, срещу светофара за пешеходци, като предприеме пресичане на бул. Проф.д-р Иван Странски при светване на зелена светлина за пешеходците.

По отношение здравословното състояние на ищцата е изслушан св. Е. Л., втори братовчед на ищцата. Той я прибрал от гр. София в с. Брестница, защото в гр. София К. живеела във фургон и условията били лоши. Свидетелят постоянно ходел в дома ѝ да ѝ помага, да ѝ взема ядене. Знае, че К. не можела нищо да върши, имала припадъци от тогава и до днес, не чува хубаво, някой път не може да вижда добре. Когато я вземал от гр. София лицето ѝ било много зле, било червено, надраскано и подуто. Не можела да се храни, пиела само мляко, сокове със сламка. Не можела да спи. Майка ѝ се грижела за нея. До тоалетна ходела с майка си, не можела да пази равновесие. Когато се прибрала в с. Брестница, имала главоболие и отишла в болница. Лекувала се може би два три месеца. И до днес има главоболие, не чува хубаво и не може да гледа хубаво. Свидетелят знае само, че не може да чува и да вижда добре, но за носа не знае нищо.

Вещите лица по изслушаната съдебно медицинска експертиза констатира, че след инцидента К. е прегледана в ЦСМП София с начална диагноза: счупване на носни кости. Пострадалата е отказала с декларация снимка и хоспитализация, като по този начин не може да се потвърди началната диагноза. При амбулаторно посещение в неврологичен кабинет на 24.11.2019 г. под амб. № 4878 също отказала болнично лечение и снимка на черепни кости. На 24.11.2019 г. е приета в Неврологично отделение, когато е направена рьо-графия, на която липсват данни за счупване на носните кости. При извършен преглед на 11.02.2021 г. в УНГ отделение, под амб. № 054, вещото лице установява стара, дискретна деформация на носната пирамида наляво, чиято давност не може да се докаже. Носната преграда не е деформирана, дишането е свободно. При тези данни вещите лица заемат становище, че причинно следствената връзка между сочените увреждания,

болки и страдания, и процесното ПТП е хипотетична и не може да бъде доказана категорично от наличната документация. На 04.12.2019 г. е приета в Неврологично отделение с оплаквания от главоболие, неспокойствие и тръпнене в крайниците. Изписана на 06.12.2019 г. Проведено медикаментозно лечение. Изписана е в подобро състояние, без данни за огнищна неврологична симптоматика и менинго-радикулярно дразнене. От направените рьо-графии се установява, че няма данни за счупвания на черепа и контузионни огнища в мозъка. В момента на изписването липсват данни за последици от удара в стъклото на автомобила. В съдебно заседание вещото лице обяснява, че рентгенографията е позитивна за счупване на носа до 5-6 дни, след това лезията зараства и не може да се установи на рентген. При неврологичния преглед на лицето вещото лице – невролог установява, че К. няма неврологична симптоматика или симптоми на менинго-радикулярно дразнене. Към днешна дата не може да се установи дали е имала мозъчно сътресение, това може да стане само в момента на прегледа.

Ищцата е отправила застрахователна претенция към ответника на 09.02.2020 г., по която след изискване на допълнителни документи и след изтичане на тримесечния срок застрахователят не е определил обезщетение за причинените неимуществени вреди.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 429, ал. 1 КЗ застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ се задължава да заплати в рамките на определената в договора застрахователна сума обезщетението, което застрахованият дължи на трето лице по силата на своята гражданска отговорност, като задължението на застрахователя е функционално обусловено от задължението на застрахования да обезщети вредите на третото лице. В конкретния случай безспорно св. Я. е управлявал автомобил, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество. Той се явява застраховано лице по смисъла на чл. 477, ал. 2 КЗ. Увреденото лице е упражнило правото си на пряк иск от застрахователя, възможност, предвидена в чл. 432, ал. 1 КЗ. Същото е изпълнило задължението си за предявяване на застрахователна претенция по реда на чл. 498, ал. 1 КЗ, по която застрахователят не е определил обезщетение за

причинените неимуществени вреди.

Предвид функционално обусловената отговорност на застрахователя от гражданската отговорност на застрахования, за да се признае правото на пострадалото лице на застрахователно обезщетение, следва да се установят елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане, а именно: противоправно поведение на делинквента /застрахования водач/, вреда, причинна връзка между деянието и вредата, и виновно поведение на извършителя. Правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК вменява в тежест на ищеца доказването на фактите, на които основава своите искания или възражения. Когато исканията се основават на твърдения, че е претърпял вреди в резултат на виновно, противоправно действие или бездействие на някого, той следва да установи, че това лице е осъществило противоправното действие или бездействие, увреждането и причинната връзка между тях, като вината се предполага до доказване на противното /чл. 45, ал. 2 ЗЗД/. В конкретния случай се твърди, че ищцата е пресичала на пешеходна пътека, на червен за нея сигнал и така е реализирано произшествието от водача на застрахования лек автомобил. Същевременно, разпитаната св. Р. Р., която е била на произшествието, разказва, че майка ѝ е пресякла на пешеходната пътека, на зелен за нея светофар, а св. Л. П., също очевидец, разказва, че светофарът е светел зелено и на два-три, пет метра светнал жълто и тогава станал удара. При пресичане на пешеходна пътека от страна на пешеходците, при регулирането на движението с пътен светофар, за водачите на МПС е вменено задължението при подаване на сигнал, който забранява преминаването – да спрат пред пешеходната пътека, а след подаване на сигнал, който им разрешава преминаването – да пропуснат пешеходците, които все още се намират на пешеходната пътека /чл. 120, ал. 1, т. 1 и 2 ЗДвП/. Противоправно поведение на водача на МПС, изразяващо се в нарушаване на това правило, не бе установено по делото от събраните доказателства. Разпитаните свидетели, които пряко и непосредствено са възприели пътната обстановка като участници в нея – К. Я. и Х. Х. са категорични, че К. не е пресякла на пешеходната пътека, а на няколко метра преди нея, както и че към момента, в който тя е предприела пресичането, за пешеходците, желаещи да пресекат на пешеходната пътека, е светел червен сигнал, а за тях като водачи на МПС – зелен сигнал. В същия смисъл са и показанията на св. Г. П., който е възприел инцидента, докато е бил в района на магазин Кауфланд. Показанията на тези

трима свидетели са безпротиворечиви, възпроизведени от преки и непосредствени впечатления, изложени са конкретно, ясно и последователно, поради което следва да бъдат кредитирани като достоверен източник на информация относно механизма на ПТП и поведението, както на пострадалото лице, така и на водача на застрахования автомобил. В тази връзка настоящият състав споделя извода на първостепенния съд, че показанията на св. Петров и Р. не могат да бъдат ценени като напълно достоверни, както предвид тяхната заинтересованост с оглед близките роднински отношения, така и предвид противоречието помежду им и с останалите събрани доказателства.

Навежда се и довод за допуснато нарушение на застрахованото лице на правилото на чл. 20, ал. 2, изр. 1 ЗДвП, вменяващ задължение на водачите да съобразяват скоростта си на движение с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. От показанията на разпитаните свидетели, както и от изготвената съдебно автотехническа експертиза се установява, че произшествието е станало на 19.11.2019 г., в светлата част на денонощието, при движение на лек автомобил Опел Корса, управляван от св. Я., в посока от Симеоновско шосе към Студентски град, на Т-образно кръстовище, в района на магазин Кауфланд, регулирано от светофарна уредба. Св. Я. се е движил напред на зелена за него светлина на светофара, намиращ се пред входа на магазин Кауфланд, като в срещуположните две пътни ленти е имало спрени автомобили, поради образувалата се тапа от съседния светофар. Пострадалата К. се е придвижвала от ляво на дясно спрямо посоката на движение на автомобила на св. Я., измежду спрените автомобили, като внезапно навлиза пред автомобила на Я. и без той да успее да реагира по някакъв начин, блъска странично отдясно пешеходката. Липсват обективни данни за скоростта на движение на автомобила, като според мястото на счупване на панорамното му стъкло вещото лице заключава, че скоростта е била не по-висока от 50-60 км/ч, водачът счита, че е била 25-30 км/ч, а св. П. я определя не повече от 40-50 км/ч. Изчислени са опасните зони за спиране на автомобила при двата варианта на скорости – 50 км/ч и 60 км/ч, но предвид колоната от спрени насрещни автомобили, възприемането на пешеходката от водача е след като тя излиза от колоната и според вещото лице водачът не е имал шанс да предотврати инцидента /обясненията на вещото лице в съдебно заседание/.

При този механизъм на произшествието настоящият състав счита, че не е допуснато и нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, тъй като законът вменява задължение на водача да съобразява скоростта си с всички условия на пътната обстановка, за да може да спре пред всяко предвидимо препятствие. Внезапното навлизане на пешеходец на пътното платно, при ограничена видимост на водача от спрените в съседство автомобили, при наличие в близост на пешеходна пътека, която не се използва от пешеходеца, при регулиране с пътен светофар, с подаден в момента на произшествието зелен сигнал за водача, не може да бъде квалифицирано като предвидимо препятствие, с което водачът следва да съобрази своята скорост. Тук следва да се отчете, че законът въвежда правила за движение по пътищата, които вменят права и задължения, както на водачите, така и на пешеходците, като задължение на пешеходеца е при наличие на светофарна уредба, да пресича като спазва светлинните й сигнали /чл. 113, ал. 1, т. 3 ЗДвП/, да се съобразява с разстоянието до приближаващите се превозни средства и с тяхната скорост на движение /чл. 113, ал. 1, т. 1 ЗДвП/, като е въведена забрана за пешеходците да навлизат внезапно на платното за движение и да го пресичат при ограничена видимост /чл. 114 ЗДвП/. По тези съображения настоящият състав счита, че по делото не се установи противоправно поведение на застрахования водач, изразяващо се в нарушаване на конкретни правила за поведение при движение по пътищата, което е необходима предпоставка за ангажиране на неговата гражданска отговорност. Обстоятелството дали е спрял веднага и дали е оказал първа помощ се явява неотнормено към твърдяните увреждания, поради което настоящият състав не намира за необходимо да коментира оплакванията в тази насока във въззивната жалба. Не може да бъде споделен и доводът, че водачът е нарушил разпоредбата на чл. 119, ал. 1 ЗДвП, съгласно който при приближаване към пешеходна пътека водачът е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Тази норма не намира приложение в случая, предвид установеното, че ищцата не е пресичала на пешеходна пътека. Нормата е неприложима и по причина, че пресичането на пешеходците на местата, регулирани със светофарна уредба, включително и на такива, предназначени специално за пешеходци, следва да става съобразно вида на светлинните сигнали, т.е. преминаването им следва да се определя не от наличието на пешеходна пътека, а от вида на

светлинните сигнали, които имат приоритет, съобразно установената градация на задължителност в чл. 7 ЗДвП /т. 6 от ТР № 2/22.12.2016 г. на ОСНК на ВКС/ и в случая приложимите правила за движение по отношение на водачите се съдържат в чл. 120 ЗДвП.

В исковата молба се твърди, че като пряка и закономерна последица от произшествието ищцата е получила телесни увреждания – счупване на носа и мозъчно сътресение. От приложената медицинска документация и изслушаната съдебно медицинска експертиза не могат да се установят конкретните увреждания, получени от удара в автомобила на застрахования водач. Ищцата е отказала болнично лечение и снимка на носа, а при извършената рьо-графия на 24.11.2019 г. липсват данни за счупване на носните кости. Налице е стара, дискретна деформация на носната пирамида, която с оглед съставените медицински документи вещите лица не могат да свържат категорично с процесното ПТП. С оглед липсата на медицински документи не може да се установи и наличието на мозъчно сътресение. Разпитаният свидетел Е. Л. е възприел, че ищцата е имала припадъци, не виждала добре, не чувала, каквито твърдения не са наведени в исковата молба, както и липсва медицинска документация за такива констатации. Същевременно не знае нищо за счупването на носа. Свидетелят е възприел още оток на лицето на К. и главоболие, за каквото главоболие говори и св. Р. При тези оскъдни и противоречиви данни твърдяните увреждания и тяхното естество, и причинна връзка между тях и соченото ПТП не могат да бъдат приети като категорично доказани.

При липсата на доказателства относно осъществяване елементите на фактическия състав на непозволено увреждане, извършено от застрахованото лице и ангажиращо неговата гражданска отговорност, претенцията за заплащане на застрахователно обезщетение се явява неоснователна и недоказана, което обуславя отхвърляне на предявения иск.

С оглед на гореизложените съображения, съвпадащи със съображенията на първоинстанционния съд, настоящата инстанция счита, че оспореното решение се явява правилно, последица от което е потвърждаването му като такова.

При този изход на спора жалбоподателката дължи на ответника по жалба направените разноски в размер на 2330 лв. – заплатено адвокатско

възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 10 от 14.05.2021 г., постановено по т.д. № 76/2020 г. на Окръжен съд Ловеч.

ОСЪЖДА С. Р. К., ЕГН ***** от с. Брестница, ***** да заплати на „ДЗИ – **ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ**“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. Витоша, 89Б, съдебен адрес: гр. Плевен, ул. Цар Симеон, 22Б, ет. 2, адв. П.А. сумата от **2330 /две хиляди триста и тридесет/ лева**, представляваща направени разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____